

Sygn. akt I CSK 665/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J.C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie pytania, „czy wydanie przez Prezydium Rady Narodowej w W. orzeczenia administracyjnego o treści odbierającej adresatom tego orzeczenia prawa do dalszego przeprowadzania naprawy budynku przydzielonego uprzednio w tym celu decyzją Prezydenta Miasta W. wydaną na podstawie art. 7 i art. 1 ust. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny, oraz odbierającą zarząd i posiadanie przedmiotowej nieruchomości, pozostawiało po stronie adresata tego orzeczenia uprawnienie do ubiegania się o prawo własności czasowej nieruchomości, czy też, mimo pozostawania w obrocie decyzji w przedmiocie przydziału do naprawy, uprawnienie to, w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz.U. 1947, Nr 52, poz. 270), odbierało”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Powód

powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej sprawie, to poczynione w niej ustalenia faktyczne, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398³ § art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz ich kwalifikacja prawna muszą pozostawać w związku ze sformułowanym zagadnieniem i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem, który powód sformułował jako zagadnienie prawne nie ma cech określonych wyżej. Przede wszystkim trzeba wskazać, że przepisy ustawy z 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz.U. 1947, Nr 52, poz. 270) nie miały zastosowania do sytuacji, w jakiej w związku z prowadzeniem remontu budynku pozostawali rodzice powoda, a to z uwagi na mniejszy niż wymagany dla zastosowania tej ustawy stopień jego zniszczenia. Skoro z tego tytułu rodzicom powoda nie przysługiwało roszczenie przewidziane w art. 4 ust. 1 ustawy o popieraniu budownictwa, to wydanie następnie unieważnionej decyzji z 31 lipca 1950 r. nie mogło ich tego roszczenia pozbawić.

Niezależnie od powyższego trzeba stwierdzić, że przepisy dekretu z 26 października 1945 r. o rozbiorze i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny, jak i ustawy z 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa były już przedmiotem wykładni przez Sąd Najwyższy, przykładowo w wyrokach z 9 czerwca 2000 r., IV CKN 723/00, z 13 grudnia 2001 r., IV CKN 195/01, z 13 grudnia 2001 r., IV CKN 307/01, ONC 2003, nr 4, poz. 48, z 14 marca 2002 r., IV CKN 878/00, z 3 października 2014 r., V CSK 579/13), a Sądy orzekające w niniejszej sprawie wykorzystały wnioski wynikające z tej wykładni przy wydawaniu orzeczenia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie
(Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj

a.ł